

"IZRAEL" - wznowienie broszury z 1980 roku - część 4 z 10

PROROCTWA O POWROCIE IZRAELA DO ŁASKI

Proroctwa dotyczące Izraela sięgają swymi korzeniami bardzo odległych czasów. Cztery tysiące lat temu Bóg obiecał Abrahamowi, praojcu narodu izraelskiego, że da jemu i jego potomstwu ziemię Kanaan w osiadłość wieczną.

"Dam tobie i twemu potomstwu po tobie ziemię, w której teraz przebywasz, całą ziemię Kanaan, jako własność na wieki, i będę ich Bogiem" (1 Mojżeszowa 17:8).

Później przez Mojżesza Bóg powiedział:

"Wtedy Pan, twój Bóg, wyprowadzi cię z twego więzienia i zlituje się nad tobą, i przywróci, i zgromadzi cię ze wszystkich narodów, wśród których Pan, twój Bóg, cię rozproszył. Choćby twoi wygnani byli na krańcu nieba, stamtąd zgromadzi cię Pan, twój Bóg, i stamtąd cię zabierze; I Pan, twój Bóg, przyprowdzi cię do ziemi, którą odziedziczyli twoi ojcowie, i posiadasz ją, i będzie ci wyświadczać dobro oraz rozmnoży cię bardziej niż twoich przodków " (5 Mojżeszowa 30:3-5).

Rozbudzoną w sercach narodu nadzieję podtrzymywał Bóg i umacniał przez dalsze liczne proroctwa Starego i Nowego Testamentu.

IZRAEL W OCZACH CHRZEŚCIJAŃSTWA

Przeglądając nauki całego chrześcijaństwa można w nich zauważyć brak, poza nielicznymi wyjątkami, wszelkich nadziei dla narodu żydowskiego. Ogół chrześcijan rozwinął w sobie uczucia niechęci i uprzedzenia do narodu, z którego rąk zginął Zbawiciel świata - Jezus Chrystus. W ich mniemaniu, łaska została Żydom odebrana raz na zawsze, a uratować się mogą tylko ci, którzy w obecnym wieku przyjmą Chrystusa i przyłączą się do jednej z licznych organizacji chrześcijańskich.

Wszystkie prorocze obietnice przyszłych błogosławieństw dla narodu żydowskiego, stosowane są powszechnie do Izraela duchowego, czyli chrześcijan.

Radujemy się, że takie stanowisko nie ma poparcia Słowa Bożego. Sam Pan Jezus, nie tylko ograniczył czas ich "deptania" narodowego, ale również, umierając na krzyżu, miłosiernie przebaczył Żydom ich nie do końca świadome czyny (Łukasza 23:34).

Apostoł Paweł poświęcił cały jedenasty rozdział listu do Rzymian wytłumaczeniu nadziei, jakie niesie Boski Plan dla Izraela. Oto wymowny fragment jego nauki:

"Nie chcę bowiem, bracia, abyście nie znali tej tajemnicy - żebyście sami siebie nie uważali za mądrych - że zatwardziałość po części przyszła na Izrael, dopóki nie wejdzie pełnia pogan [gr. *pleroma* - uzupełnienie]. I tak cały Izrael będzie zbawiony, jak jest napisane: Przyjdzie z Syjonu wybawiciel i odwróci bezbożność od Jakuba. A to będzie moje przymierze z nimi, gdy zgładzę ich grzechy" (Rzymian 11:25-27).

Podobną naukę podaje inny z apostołów, Jakub:

"Mężowie bracia, posłuchajcie mnie. Szymon powiedział, jak najpierw [gr. *proton* – tutaj w znaczeniu: po raz pierwszy] Bóg wejrzał na pogan, aby z nich wybrać lud dla swego imienia. A z tym się zgadzają słowa proroków, jak jest napisane: Potem powrócę i odbuduję upadły przybytek Dawida; odbuduję jego ruiny i wzniosę go; Aby ludzie, którzy pozostali, szukali Pana, i wszystkie narody, nad którymi wzywane jest moje imię – mówi Pan, który to wszystko sprawia" (Dzieje Apostolskie 15:13-17).

Z powyższych cytatów wynika, że naród żydowski został odrzucony przez Boga tylko na pewien określony czas. Boski Plan Zbawienia przewidywał wybór, w obecnym wieku Ewangelii, ograniczoną do 144 000 członków klasę Kościoła Chrystusowego. Na początku, do tego chwalebego przywileju zapraszany był przez samego Pana i Apostołów wyłącznie naród żydowski. Bóg przewidywał również, że z całego narodu mieniącego się być spadkobiercą królewskich obietnic, tylko mała garstka uzna Mesjasza, a wtedy reszta Kościoła zostanie uzupełniona z pogan.

Kolejność zapoznania z prawdą ewangeliczną, jak i chłosty za jej odrzucenie przebiegała według tej samej zasady: "najpierw dla Żyda, potem dla Greka" (Rzymian 1:16). Od czasu pierwszego przyjścia Chrystusa historia chrześcijaństwa i judaizmu kształtowała się na zasadzie kontrastu. W czasie, gdy Żydzi odrzuceni od łaski za ukrzyżowanie Chrystusa cierpieli prześladowania, nad chrześcijaństwem czuwała Boska opatrzność. Miało tak być aż do chwili skompletowania Kościoła. Obecnie, gdy dzieło wyboru i uwielbienia prawdziwego Kościoła jest już na ukończeniu, a nominalne chrześcijaństwo chyli się ku upadkowi, spostrzegamy zgodny z prorocstwami powrót Izraela do łaski. Po wywyższeniu Kościoła, gdy ucisk wielki zniszczy wszystkie systemy odrzuconego chrześcijaństwa, naród izraelski zostanie całkowicie odrestaurowany. Przyjęcie go przez Boga oznacza początek Królestwa Bożego na ziemi, które przyniesie całej ludzkości zmartwychwstanie, wieczne życie, szczęście i pokój.

"A jeśli ich upadek jest bogactwem świata, a ich pomniejszenie bogactwem pogan, o ileż bardziej ich pełnia? (...) Jeśli bowiem odrzucenie ich stało się pojednaniem dla świata, czym będzie przyjęcie ich, jeśli nie **powstaniem z martwych do życia**?" (Rzymian 11:12,15).

Przytoczonych wypowiedzi Apostołów, dotyczących naturalnych potomków Abrahama, nie można zastosować do duchowego Izraela – Chrześcijaństwa. Chrześcijanie z pogan nigdy nie byli porównani do oryginalnych gałęzi oliwnego drzewa, nigdy nie obalano im przybytku Dawidowego i nigdy nie byli odrzuceni za ukrzyżowanie Mesjasza.

Chrześcijanie nie mieli też nigdzie obiecano powrócić "do ziemi, którą odziedziczyli ojcowie", jak zapowiada to w stosunku do Żydów wiele prorocत्व Starego Testamentu; wręcz przeciwnie, mieli oni "opuścić wszystko" dla Chrystusa. Apostoł poucza, że "nasza zaś ojczyzna jest w niebie", że nasze ziemskie ciała przy zmartwychwstaniu zostaną przemienione na ciała duchowe (Filiian 3:20; 1 Koryntian 15:43).

KONIEC DWÓJNASOBU

W roku 1878, na wiosnę, jak to już było wykazane, zakończył się okres niełaski dla Izraela, zwany "Dwójnasobem".

Od tego roku można obserwować stopniowy powrót łaski Bożej do Izraela według ciała, podobnie jak stopniowo tracili ją po ukrzyżowaniu Mesjasza.

Rok 1878 jest również przełomowy w historii nominalnego, duchowego Izraela, czyli chrześcijaństwa. Stanowi on datę odrzucenia chrześcijaństwa jako mistycznego Babilonu, wstrzymania wszelkiej łaski dla tego systemu i skazania go na rychłe i pewne zniszczenie (Objawienie 18:2).

Ta zgodność długości okresów i dat nie jest sztucznie dostosowana do wydarzeń na świecie. Większość prawd i równoległości czasu, poznana była i nauczana z proroctw na kilka lat przed 1878 rokiem. Rok ten, rozpoznany jako data powrotu Izraela do łaski Pańskiej, ogłoszony został zanim jeszcze w wypadkach światowych można było zauważyć jakikolwiek ślad zmiany usposobienia względem Żydów. Już na wiosnę 1877 roku C.T. Russell napisał broszurkę na ten temat według danych z Pisma Świętego. B 247 (1889 r.)

W roku 1878, akurat wtedy, kiedy "w dwójnasób" Żydzi już odcierpieli, a łaska Boska zaczęła wracać do wybranego narodu, odbył się "Kongres Narodów w Berlinie", na którym główną rolę odegrał lord Beaconsfield (Żyd), ówczesny premier ministrów w Anglii. Na Kongresie uzgodniono objęcie przez Anglię ogólnego protektoratu (opieki) nad azjatyckimi prowincjami Turcji, a między innymi i nad Palestyną. W wyniku tego rząd turecki złagodził swe prawa przeciwko cudzoziemcom. Znacznie polepszył stosunki Żydów mieszkających w Palestynie oraz częściowo otworzył drogę dla innych, którzy by chcieli osiedlić się w tym kraju i stać się właścicielami realności ziemskiej. W tym samym czasie, kiedy otwarto Żydom wstęp do Palestyny rozpoczęło się surowe prześladowanie ich w Rumunii, w Niemczech a zwłaszcza w Rosji, gdzie prześladowanie to stawało się coraz jaskrawsze. Jedno po drugim spadały na Żydów obostrzenia rządowe, które w krótkim czasie pozbawiły ich wszelkich praw i przywilejów, naraziły na szykany i gwałt ze strony sąsiadów. To spowodowało, że Żydzi zaczęli opuszczać te państwa w coraz pokaźniejszej liczbie. Ale te prześladowania niewątpliwie należy poczytać za łaskę, gdyż skłonią one i już skłaniają Żydów do oglądania się na Jeruzalem i na przymierze, oraz budzą w nich pamięć, że są dziedzicami pewnych bogatych obietnic ziemskich. B 242, 245 (1889)

"Aczkolwiek terytorium Izraela jest prastarym regionem osadniczym, obecni jego mieszkańcy w olbrzymiej większości są niedawnymi przybyszami. Pierwsze osiedla syjonistów, Petach Tikwa i Riszon-le-Syjon w pobliżu Jafy, powstały w latach 1878 i 1880".

"Geografia Powszechna", Tom IV, str. 383

"Począwszy od roku 1878 poczęli osadnicy żydowscy w Palestynie odbudowywać ekonomikę kraju, kulturę żydowską i tworzyć zręby sił samoobrony. Celem, który im przyświecał - było zbudowanie państwa żydowskiego".

Biuletyn "Izrael" 1959/10

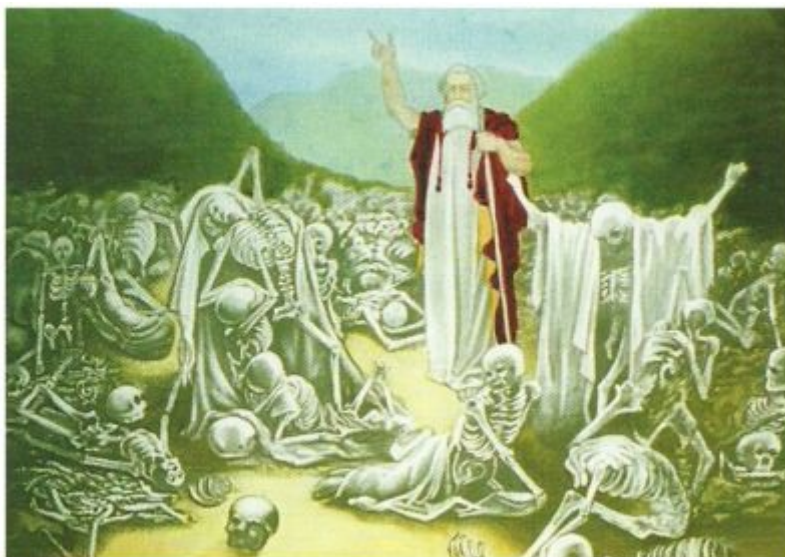
Charles Taze Russell
ur. 1852 zm. 1916

C.T. Russell i współpracujący z nim badacze Biblii, przez cały czas swej działalności zapowiadali powrót łaski Bożej do Żydów. W wielu publikacjach i przemówieniach do wielotysięcznych zgromadzeń żydowskich, pastor Russell ogłaszał, że nastał Boski czas powrotu Izraela do ziemi Ojców. Był to zgodny z prorocstwami głos pociechy dla utrapionego karaniem Bożym narodu wybranego.

Stopniowy powrót łaski do Żydów i odradzanie się państwa Izrael, przedstawił Bóg przez proroka Ezechiela w wizji doliny suchych kości.

DOLINA SUCHYCH KOŚCI

"Ręka Pana była nade mną i on wyprowadził mnie w duchu Pana, i postawił mnie w środku doliny, która była pełna kości; Przeprowadził mnie obok nich dokoła, a oto były ich bardzo dużo na obszarze tej doliny, a oto były bardzo wyschłe. I powiedział do mnie: Synu człowieczy, czy te kości ożyją? Odpowiedziałem: Panie Boże, ty wiesz. Wtedy powiedział do mnie: Prorokuj o tych kościach i mów do nich: Wyschłe kości, słuchajcie słowa Pana. Tak mówi Pan Bóg do tych kości: Oto sprawię, że wstąpi w was tchnienie i ożywienie; Nałożę na was ścięgna i sprawię, że obrosniecie ciałem, oblekę was w skórę, i włożę w was tchnienie, i ożywienie. I poznacie, że ja jestem Panem. Prorokowałem więc, jak mi rozkazano. A gdy prorokowałem, powstał szum, a oto poruszenie; i kości zbliżyły się do siebie, kość do swojej kości. I spojrzałem, a oto pojawiły się na nich ścięgna, obrosły ciałem i skóra je powlekła z wierzchu, ale nie było w nich tchnienia. I powiedział do mnie: Prorokuj do wiatru, prorokuj, synu człowieczy, i powiedz do wiatru: Tak mówi Pan Bóg: Przyjdź od czterech wiatrów, tchnienie, i powiej na tych zabitych, i niech ożyją. Prorokowałem więc, jak mi rozkazał, i wstąpiło w nie tchnienie, a ożyły i stanęły na nogach, bardzo, bardzo liczne wojsko. I powiedział do mnie: Synu człowieczy, te kości to cały dom Izraela. Oto mówią: Nasze kości wyschły, nasza nadzieja przepadła, jesteśmy zgubieni. Dlatego prorokuj i mów do nich: Tak mówi Pan Bóg: Oto otworzę wasze groby i wyprowadzę was z waszych grobów, ludu mój, i przyprowadzę was do ziemi Izraela. I poznacie, że ja jestem Panem, gdy otworzę wasze groby i wyprowadzę was z waszych grobów, ludu mój. Włożę w was mojego ducha i ożywienie, i osadzę was w waszej ziemi. I poznacie, że ja, Pan, to powiedziałem i uczyniłem, mówi Pan" (Ezech. 37:1-14).

Prorok Ezechiel mówi do suchych kości

Ze słów proroka zapisanych w wierszu 11. wynika, że kości w ukazanej wizji są obrazem na "cały dom Izraela". Proroczy opis przedstawia powrót Izraela do łaski i harmonii z Bogiem jako proces stopniowy. Podobnie sama "śmierć oraz rozrzucenie kości po polu" były również stopniowym odrzucaniem tego narodu.

Począwszy od roku 33 n.e. (śmierci Jezusa Chrystusa), aż do roku 135 n.e., w którym upadło powstanie Bar-Kochby, nastąpiła śmierć narodu oraz jego zupełny rozkład. Tak jak kości zostały rozrzucone po całym polu, podobnie i Żydzi zostali rozproszeni po całym ówczesnym świecie. Prorok informuje, że kości były bardzo suche: "Oto mówią: Wyschły kości nasze i zginęła nadzieja nasza". Podobnie było i z Żydami. Skutkiem ustawicznych prześladowań, poniżeń i tułaczki wątpiły ich nadzieje na powrót do Izraela, a u tych, co zwątpili, powstało pragnienie asymilacji z innymi narodami. Kości wyschły, ale nie zostały połamane. Według symboliki Biblijnej zachowanie całych kości wskazuje na zachowanie prawa do egzystencji. O baranku paschalnym, który reprezentuje Pana Jezusa, jest napisane, że kość jego nie miała być złamana (2 Mojżeszowa 12:46; Jana 19:36).

Podczas tułaczki na obczyźnie towarzyszyły Izraelitom proroctwa, pozwalające im znaleźć ukojenie w chwilach największych utrapień:

"Biada! Bo wielki jest ten dzień, że nie będzie mu równego. To jest czas utrapienia Jakuba, ale będzie z niego wybawiony" (Jeremiasza 30:7).

"Ja bowiem jestem z tobą, mówi Pan, aby cię wybawić. A chociaż położę kres wszystkim narodom, wśród których cię rozproszyłem, tobie jednak nie położę kresu, ale ukarzę cię sprawiedliwie, nie zostawię cię całkiem bez kary" (Jeremiasza 30:11).

Często wypowiedane były przez Żydów słowa modlitwy:

"Ten rok jeszcze na wygnaniu, lecz na przyszły rok w Jerozolimie. Ten rok jeszcze niewolnicy, lecz w przyszłym już wolni ludzie".

"Tęsknota ta narodziła się nazajutrz po tym odległym dniu, kiedy ostatni z ich przodków wygnany został z tej górzystej ziemi leżącej nad brzegiem śródziemnomorskim, a naród rozproszony po świecie. Dzieje narodów nie znają tak długiej tęsknoty, nieukojonej przez dwa tysiąclecia. Tęsknota ta gnała najsmielszych przez cały ten czas do kraju przodków, do ziemi świętej w przekonaniu, że nadejdzie dzień spełnienia wiary, powrotu narodu całego do ojczystej ziemi".

Biuletyn "Izrael" 1959/10

Słowa "więc prorokowałem" informują, że reakcja w suchych kościach następowała równolegle ze słowami proroka Ezechiela. Prorok Ezechiel wyobraża lud Boży, który z polecenia Pańskiego ogłasza zrozumienie proroctw biblijnych dotyczących Izraela. Prorokowanie, które towarzyszyło od końca "Dwójnasobu" odradzaniu się tego narodu, trwać będzie aż do najazdu biblijnego Goga.

GŁOS WŚRÓD KOŚCI

Gdy prorok Ezechiel, z rozporządzenia Bożego, prorokował do kości, wówczas stał się głos, hebrajskie "kol", oraz poruszenie wśród kości. Słowa Żyda, premiera angielskiego, na Kongresie Narodów w Berlinie, były tym przełomowym głosem, który obudził z martwoty nadzieje narodu żydowskiego. Martwe dotąd kości poruszyły się i rozpoczął się marsz do stworzenia państwa Izrael.

Lord Beaconsfield - Żyd Beniamin Disraeli, premier Anglii w latach 1874 - 1880. Jego wystąpienie na Kongresie Berlińskim w 1878 roku zaznaczyło koniec żydowskiego "Dwójnasobu".

Lord Beaconsfield

TEODOR HERZL

Kolejnym mężem opatrnościowym, którego żarliwy patriotyzm i energia pobudziła proces gromadzenia kości ukazany w wizji Ezechiela był Teodor Herzl. W roku 1896 ukazała się jego książka pt. "Państwo Żydowskie". Herzl, wiedeński dziennikarz i literat urodzony na Węgrzech, piszący po niemiecku, głęboko przeżywał ciężkie położenie mas żydowskich w Europie. We wspomnianym dziele uzasadniał, że najpierw należy uzyskać przyznanie Żydom prawa do Palestyny, a następnie przeprowadzić akcję przesiedleńczą. Był to program syjonizmu, przyjęty w 1897 roku przez Kongres Żydowski obradujący w Bazylei. Program ten znalazł entuzjastycznych zwolenników we wszystkich krajach Europy, gdzie istniały gminy żydowskie.

Teodor Herzl

W roku 1897, po zakończeniu obrad I Kongresu Syjonistycznego zwołanego przez Herzla do Bazylei, w Szwajcarii, na którym postanowiono zatwierdzić program Herzla, notuje on w swym pamiętniku:

"W Bazylei stworzyłem państwo żydowskie. Gdybym powiedział to publicznie - świat by mnie wyśmiał. Jednakże za 5 lat, a z pewnością za 50 - wszyscy uznają ten fakt".

Słowa te napisał Herzl w 1897 roku.

W dniu 29 listopada 1947 roku, 50 lat od proroczych słów Herzla, Zgromadzenie Ogólne NZ podjęło uchwałę o utworzeniu państwa żydowskiego. W oparciu o tę uchwałę, w dniu 15 maja 1948 roku, zostało proklamowane zostało państwo Izrael.

Herzl wykazał wielki zapał i nieustrudzoną energię w swym dążeniu do realizacji tego "najświętszego marzenia", jakim było utworzenie państwa żydowskiego. Kontaktował się w tej sprawie z sułtanem tureckim Abdul Hamidem II, z cesarzem Wilhelmem II, z rządem Rosji carskiej i wielu innymi osobistościami ówczesnego świata.

Na początku XX wieku rząd brytyjski ofiarował kolonię angielską - Ugandę, w Afryce Wschodniej jako teren masowej kolonizacji Izraelitów, zapowiadając zarazem nadanie jej autonomii. Część syjonistów opowiedziała się na Kongresie w 1903 roku za przyjęciem propozycji brytyjskiej. W wyniku silnej opozycji doszło w roku 1905 do rozłamu wśród syjonistów. Jedni skłaniali się do myśli kolonizowania innego terytorium, drudzy utrzymywali, że nie ma syjonizmu bez Syjonu tj. bez Palestyny.

Wierzący Boskim obietnicom syjoniści wiedzieli, że tylko wtedy On pobłogosławi ich przedsięwzięciu, jeżeli będą ubiegać się o powrót do ziemi ojców - nie innej.

"Odwrócę niewolę mojego ludu, Izraela; odbudują miasta spustoszone i zamieszkają w nich; zasadzą też winnice i będą pić z nich wino; założą też sady i będą jedli ich owoce. Zasadzę ich **w ich ziemi**; i nigdy nie zostaną wykorzeni **ze swojej ziemi**, którą im dałem, mówi Pan, twój Bóg" (Amosa 9:14,15).

"Oto bowiem nadchodzą dni, mówi Pan, gdy odwrócę niewolę swego ludu Izraela i Judy, mówi Pan, i sprowadzę ich do **ziemi, którą dałem ich ojcom**, i posiadą ją" (Jeremiasza 30:3).

"Oto zgromadzę ich ze wszystkich ziem, do których ich wygnałem w swoim gniewie, w swoim oburzeniu i w wielkiej zapalczywości i przyprowadzę ich z powrotem na to miejsce, i sprawię, że będą mieszkać

bezpiecznie. I będę moim ludem, a ja będę ich Bogiem. I dam im jedno serce i jedną drogę, aby bali się mnie przez wszystkie dni, dla dobra ich samych i ich dzieci po nich. I zawrę z nimi wieczne przymierze, że się od nich nie odwrócę i nie przestanę im dobrze czynić, lecz włożę w ich serca moją bojaźń, aby nie odstępowali ode mnie. I będę się radował z nich, aby wyświadczyć im dobro, i osadzę ich z pewnością **w tej ziemi** z całego swego serca i całą swoją duszą" (Jeremiasza 32:37-41).

IZRAEL PO I WOJNIE ŚWIATOWEJ

Wydarzenia 1914 roku dokonały wielkiego przyspieszenia w procesie odradzania się narodu izraelskiego. Data ta zamyka długi, trwający 2520 lat okres "siedmiu czasów karania" Izraela, nazwany także "Czasami Pogan".

Przebieg I Wojny Światowej i okoliczności z nią związane ukazały wolę Bożą w spornej dla świata kwestii żydowskiej. Bóg przez proroków wyraźnie przepowiedział, gdzie miało być usytuowane odrodzone państwo izraelskie, a zatem musiało tam powstać bez względu na niechęć wrogich temu zamiarowi czynników.

"Do roku 1914 nie było warunków politycznych do urzeczywistnienia idei Herzla".

"Syjonizm a państwo Żydowskie", str. 21

Profesor chemii na Uniwersytecie w Manchesterze, Chaim Weizmann (późniejszy pierwszy prezydent Izraela) dokonał wynalazku w dziedzinie chemii, zastosowanego przez flotę brytyjską do celów wojskowych. Umożliwiło mu to zawarcie bliższej znajomości z wpływowym ministrem tej floty, A.J. Balfourem późniejszym ministrem spraw zagranicznych Wielkiej Brytanii. W wyniku starań Chaima Weizmanna i innych syjonistów, 2 listopada 1917 roku sekretarz stanu w Foreign Office - Balfour, w imieniu rządu brytyjskiego wystosował do prezesa Angielskiej Federacji Syjonistycznej pismo zwane odtąd Deklaracją Balfoura. W piśmie tym zapowiedział on utworzenie w Palestynie "siedziby narodowej" dla Żydów, bez uszczerbku cywilnych i religijnych praw wspólnot nieżydowskich w tym kraju.

Realizacji tych planów towarzyszyły bardzo interesujące okoliczności, wyraźnie wskazujące na Boską interwencję.

"Zdobycie Jerozolimy w dniu 9 grudnia 1917 roku bez używania bomb, a nawet bez strzału, podobne było do cudu. Jerozolima jest prawie nie do zdobycia jako naturalna forteca lub twierdza. Armia turecka mogła opierać się przez długi czas, zadając wiele strat aliantom. W końcu miasto mogłoby być zburzone, tak jak zburzone zostało przez Nabuchodonozora na początku owych 'siedmiu czasów' (...) Toteż pod Boską opatrnością miasto to nie tylko zostało zachowane od zniszczenia, lecz w rzeczywistości wzięte zostało bez strzału, pomimo że było opanowane przez okrutnych i wyposażonych w najnowszą broń tureckich żołnierzy.

Nie prędzej aż po zawieszeniu broni poznano całą historię tego łatwego zdobycia Jerozolimy. Gdy Generał Allenby nadciągał wraz ze swoją armią, rozmyślał, jak mógłby zdobyć to miasto, wyrządzając mu jak najmniej szkody. Nie pragnął jego zniszczenia, w rzeczywistości wzdrygał się na myśl o zniszczeniu i rozlewie krwi wewnątrz tych świętych murów. Lecz wojna jest wojną, a wydany mu rozkaz musiał zostać wykonany. Gdy więc tak rozmyślał nad planami, jak zdobyć, a jednak ochronić to miasto, nieprzyjacielski goniec nadbiegł do tureckiego komendanta miasta z raportem, że nadciąga silna armia dowodzona przez potężnego generała imieniem Allah-Bey (Allen-by). Wieść ta rozeszła się lotem błyskawicy pomiędzy mużłmańskimi żołnierzami i magiczne imię Allenby zostało przez wszystkich zrozumiane jako Allah-Bey - co znaczy 'prorok Allaha'. Przestraszeni tym, co dla nich było świętym imieniem, żołnierze nie chcieli walczyć przeciwko 'prorokowi Allaha', obawiając się jego niełaski; dlatego komendant wydał ostatecznie rozkaz szybkiej ewakuacji miasta, zanim jeszcze 'Allah-Bey' nadszedł".

"Syjonizm w Proroctwie", str. 68, 69

W 1917 roku, po 400 latach rządów tureckich, do Ziemi Świętej weszły wojska angielskie. Pięć lat później

ustanowiony został przez Ligę Narodów Brytyjski Mandat nad Palestyną i Transjordanią. Żydzi uzyskali w ten sposób prawne podstawy powrotu do dawnej ojczyzny. Historia zanotowała dość dowolną interpretację Deklaracji Balfoura ze strony Anglii, a nawet próby wycofania się ze zobowiązań wobec Żydów. Wydawane zarządzenia dążyły do umocnienia władzy mandatariusza z jednoczesnym ograniczaniem praw Żydów. Poczynania te w znacznym stopniu hamowane były przez wzrastające wpływy Stanów Zjednoczonych i samych Żydów osiadłych już w Palestynie.

Wydana w 1922 roku tak zwana Biała Księga wprowadzała ograniczenia imigracji Żydów, zakupu ziemi i praw do osiedlenia. W czasie II Wojny Światowej zdarzały się wypadki zawracania przez okręty brytyjskiej marynarki wojennej statków wypełnionych imigrantami żydowskimi z powrotem na pełne morze. Nie zahamowało to jednak wzbierających coraz bardziej fal emigracji do "ziemi ojców". Bóle wojny poprzedzały bliskie już narodziny państwa Izrael.

Weizmann pisał w swych pamiętnikach:

"Pierwsi osadnicy (...) z powodu ciężkich warunków starzeli się, męczyli, wyniszczali (...) Patrzyli na swe dzieci, urodzone w Palestynie, jak na ludzi, którzy będą musieli porzucić ziemię i odejść do miast albo - co gorsze - wrócić na wygnanie, z którego sami niegdyś uciekli, aby zbudować ojczyznę dla przyszłych pokoleń".

G. Kikitina "Państwo Izrael", str. 24

"Jeżeli pomimo śmiertelnych ciosów Hitlera i presji Arabów Izrael ocalał i powstał do życia na ziemi swych ojców, jest to cud dający się wytłumaczyć tylko interwencją Boga, 'bo już nastał czas miłosierdzia, bo już nastał czas naznaczony'".

"Czas naznaczony", str. 16

"W imię tego dnia powrotu, w imię spełnienia tego najświętszego snu i marzenia przybywać poczęły do ziemi tej jednostki i tłumy, setki, a później tysiące, a później - dziesiątki tysięcy i setki tysięcy. I poczęli odbudowywać ten kraj, aż pustynia przekształciła się w kwitnące ziemie, szafasy ustąpiły miejsca budynkom, ziemia pokryła się sadami i lasami, dom nazwany został państwem. A do tego państwa przybywać zaczęły tysiące i setki tysięcy i przybywają one nadal wielką falą, której kresu nie sposób dostrzec..."

Biuletyn "Izrael"-1959/10

IZRAEL PO II WOJNIE ŚWIATOWEJ

Sprawowanie mandatu nad Palestyną po II Wojnie Światowej przysparzało Anglii coraz więcej trudności. Zamieszkali tam Żydzi i Arabowie coraz ostrzej wyrażali swój sprzeciw wobec władz mandatowych.

"Na forum parlamentu brytyjskiego rozpoczęła się ostra walka między opozycją i zwolennikami polityki kolonialnej pragnącymi przedłużyć mandat nad Palestyną. Ci ostatni wysuwali argument o konieczności brania pod uwagę świata arabskiego przy rozwiązywaniu problemu Palestyny. W parlamencie opozycja zaczęła demaskować politykę rządu Attlee, co naturalnie nie uszło uwagi wyborcy angielskiego. Przeciwno polityce brytyjskiej w Palestynie ostro występowali w parlamencie zwolennicy i sympatycy syjonizmu".

"Problem Palestyny ciążył na Organizacji Narodów Zjednoczonych od chwili otwarcia pierwszej sesji w Londynie (styczeń 1946 roku). Jednakże kwestia palestyńska formalnie została umieszczona na porządku dziennym obrad Ogólnego Zgromadzenia ONZ dopiero 2 kwietnia 1947 roku".

T. Walichnowski "Syjonizm a państwo Żydowskie", str. 27, 29

W dniu 18 stycznia 1947 roku Anglia przedstawiając własne trudności, przekazała sprawę Palestyny do rozwiązania ONZ, aby rozważyła wniosek i zaleciła sposób rozwiązania tego problemu. Po zbadaniu sprawy w dniu 29 listopada 1947 roku Zgromadzenie ONZ przegłosowało uchwałę o powstaniu państwa żydowskiego, po wygaśnięciu mandatu brytyjskiego.

Dnia 14 maja 1948 roku zdjęto brytyjską flagę, która powiewała nad rezydencją Wysokiego Komisarza w Jerozolimie. Z tą chwilą zakończył się niespokojny okres mandatu brytyjskiego nad Palestyną. O godzinie 1620 w gmachu Muzeum w Tel-Awiwie, Dawid Ben Gurion odczytał historyczną Deklarację Niepodległości, po czym oświadczył: "Nasze obrady są zakończone. Ogłaszam **Powstanie Państwa Izraelskiego**".

* * *

Proklamacja Państwa Izrael zakończyła proces gromadzenia się suchych kości z wizji Ezechiela. Bóg na to dozwolił, aby straszliwe wydarzenia drugiej wojny światowej w szczególny sposób przyczyniły się do jego powstania.

Od tego czasu rozpoczął się dynamiczny i wszechstronny rozwój niepodległego państwa, przedstawiony w wizji jako oblekanie się kości ci w żyły, mięso i skórę.

Dodał: Andrzej